

<p>Het Leven van de heilige bisschop Wiro Vertaling: Gerard Bartelink</p> <p>1. Geen mens zal betwijfelen dat, wanneer iemand de heilige vaders in woord en geschrift verheerlijkt en hen in waardige bewoordingen prijst, hij evenzeer Hem looft die bewonderenswaardig is in zijn heiligen (vgl. Psalm 67,36). Het is immers overduidelijk dat Hij de bron van lofrijzing en heiligheid is door wie en in wie al wat heilig is wordt geheiligd. En we moeten geloven dat er zonder Hem niets heiligs bestaat en geen enkele christen lofwaardig is.</p> <p>Nu ik de taak op me genomen heb om gedeelten uit de levensloop van de gelukzalige Wiro te belichten en uit een veelheid van gegevens enkele aspecten naar voren te halen, zal het dunkt me Christus, de bron van alle heiligheid, niet mishagen dat iemand zijn nagedachtenis op waardige wijze wil boekstaven. Wanneer iemand een soldaat toejucht die na de overwinning in triomf terugkeert, zal dat zijn machtige aanvoerder alleen maar welkom zijn.</p>	<p>Het leven van de heilige bisschop Plechelmus Vertaling: Gerard Bartelink.</p> <p>1. Toen Jezus, onze Heer en Verlosser, de wereld met de glans van Zijn luister verlichtte en het mensdom bevrijdde dat door de val van de eerste mens aan de eeuwige straffen was overgeleverd, liet Hij overal ter wereld ontelbare sterren opkomen met eenzelfde luisterrijke glans. Die moesten met de fakkel van de heilige verkondiging de duisternis van de eeuwige nacht verdrijven. Als immers de zonnestralen ontbreken, wordt de aarde gewoonlijk door fonkelende sterren verlicht. Zo verlichten ook de heilige leraren van de Kerk, alsof de zon, Christus, overal zelf aanwezig is, de wereld met hun stralenglans door het volk te onderrichten. Northumbrië, Schotland en Ierland viel de eer te beurt daarin een groot aandeel te hebben. Eén van deze mannen was Sint Patrick, een groot voorbeeld voor ons allen, die van God de gunst verwierf tot de hoge apostolische rang van het bisschopsambt verheven te worden. Onze simpele woorden kunnen niet beschrijven hoe voortreffelijk hij zijn hoge ambt vervuld heeft.</p>	<p>Het leven van de heilige diaken Othger Vertaling: Gerard Bartelink.</p> <p>1. Ergens in Britannië leefde een man die een onberispelijk leven leidde. Zijn naam was Othger. God had voorbestemd dat hij uit een adellijk geslacht stamde maar door zijn verdiensten en energiek streven naar heiligheid was de adel van zijn ziel van nog hoger rang. Zijn ouders was het niet ontgaan hoe hij al in zijn vroege kinderjaren daarnaar streefde. Daarom vertrouwden ze hem aan kloosterbroeders toe die hem een degelijke opleiding gaven in het lezen en verstaan van de liturgische lecties. Gesteund door Gods heilige genade leerde hij al in zijn jonge jaren hoe hij zich ingetogen moest gedragen. Met aandacht volgde hij het voorbeeld na van de geestelijke vaders onder wier leiding hij zich had gesteld. Daarbij viel hij onder zijn medeleerlingen op door buitengewoon stipte gehoorzaamheid. Wat er ook gebeurde, nooit verloor hij zijn geduld wanneer hem onrecht werd aangedaan. In dienstbare naastenliefde overtrof hij iedereen, jong en oud.</p> <p>Metterdaad gaf hij er in zijn doen en laten blijk van ook te willen wat de ouderen in praktijk brachten. Toen al stond hij hoger dan zijn leeftijdgenoten aangeschreven bij de dienaren van God die zich daar binnen de wallen van Christus' legerkamp bevonden om de allerhoogste koning te dienen. Zijn familie en allen die in die streek woonden hadden achting voor hem. Ieder die hem kende, waardeerde meer zijn innerlijke gedrevenheid dan dat hij oog had voor de adel van zijn familie. Toen Othger evenwel na een aantal jaren de volwassen leeftijd bereikte, voelde hij in zich de gloed van de liefde tot God en de</p>
---	--	---

<p>2. Wiro werd geboren in Scotia, dat de bakermat van talrijke heilige vaders is. Daar zijn zoveel relieken van heiligen als er sterren aan de hemel staan. Velen zou hij de weg wijzen naar het heil. Zijn ouders behoorden niet tot het eenvoudige volk. Nauwelijks aan de moedermelk ontgroeid werd hij aan de beide borsten van de wijsheid verder opgevoed. Op zijn opleiding hoeven we hier niet nader in te gaan. Hij dronk op school hemelse dauw in. Lang voordat hij daarvoor de leeftijd had kenmerkte hem mannelijke zorgzaamheid en flinkheid.</p> <p>Al in zijn prille jeugd had hij oog voor de voorbeelden uit het verleden, hij zag zo te zeggen toen al hoe zich aankondigde wat hij later zou worden. Terwijl hij zo geleidelijk opgroeide, was zijn innerlijke bloei al vroeg begonnen.</p> <p>Nooit raakte zijn hart in verlokkingen verstrikt. Stevig zette hij zijn voeten op steeds hogere treden van deugd. En nooit trok hij ze terug, wanneer hij ergens aan was begonnen. Het aardse telde niet voor hem maar met heel zijn wezen snakte hij naar het hemelse.</p> <p>Deze luttel woorden belichten volgens mij de kwaliteiten van zo'n heilige jongeman onvoldoende. Maar ik moet spaarzaam met mijn woorden omgaan, anders bestaat het gevaar dat mijn onver-</p>	<p>2.Als een verstandig beheerder verlangde hij de taak die hij op zich genomen had met rijke winst te bekronen en hij deelde aan de hem toevertrouwde kudde met stipte trouw op de juiste tijd de maat van de tarwe uit (vgl. Luc.12,42). De kracht van God werkte door de dienste van Zijn bisschop en verwaardigde zich een groot aantal wonderen onder het volk tot stand te brengen. Er was zelfs zo'n rijke bloei aan wonderen dat niet vóór en niet na Sint Patrick aan die bisschopszetel zo'n voortreffelijke herder ten deel is gevallen. Talrijk waren zijn navolgers die werkten in de wijngaard van de Heer (vgl. Matth.21,28) en daarmee de eeuwige heerlijkheid verwierven. Te midden van hen nam Cuthbert als heraut van Christus wel de eerste plaats in, een kroonjuweel van dat volk in de heilige Kerk van God. Verder is de heilige Columba te noemen, die dappere atleet van Christus. Hij was zo door het vuur van profetische geest geraakt dat hij aan velen de toekomst voorspelde zoals hij die tevoren gezien had. En dan Sint Willibrord, die ook uit die gebieden, en wel uit Northumbrië, afkomstig was. Deze was als een brandende lamp op de top van een berg en straalde als een niet te doven licht voor velen die van de weg van de waarheid afdwaalden, zodat ze</p>	<p>mensen branden. De verlokkingen van aardse verlangens keurde hij geen enkele aandacht waardig maar hij sloot zich daarvoor volkomen af. Alle verleiding tot iets buitensporigs ging hij uit de weg. Zo maakte hij vorderingen in de dienst van God: hemelse dauw viel op hem neer. Daarbij kreeg hij ook een voortreffelijke vorming in lezen en schrijven.</p> <p>2. In die tijd gaf Christus, onze Heer en Redder die allerwegen zijn dienaren vertheert, de bisschop van die plaats de gedachte in dat iemand met zulke verdiensten zeker waardig was in de kerkelijke rangen te worden opgenomen. Volgens de beschikking van de goddelijke genade liet deze hem daarom de verschillende rangen vanaf het begin doorlopen totdat Gods wil hem de waardigheid van het diaconaat schonk als een voor hem passende functie.</p> <p>Na het aanvaarden daarvan begreep de heilige dienaar van God, verlicht door de gloed van de Heilige Geest, dat hij nu door strakkere banden werd gebonden. Van nu af zou hij zich geheel aan de dienst van God wijden. Hoe hij zich weerde in het vervullen van zijn dienst als diaken, is met geen pen te beschrijven. Met toewijding verrichtte hij zijn gebeden, in het lezen van de Schrift was hij volhardend en zijn optreden was evenwichtig en oprecht. Bloemen van wijsheid sierden hem en royaal deelde hij aalmoezen uit. Hij legde zich vol vuur op de beide soorten van christelijke liefde toe: tegenover God en tegenover de naaste.</p> <p>Stipte gehoorzaamheid kenmerkte hem, hij blonk uit in godsdienstzin en straalde goedheid uit. De gelukzalige voorvechter van onze God Christus</p>
---	--	--

<p>zorgd taalgebruik de lezer gaat tegenstaan. De inhoud gaat boven stilistische vorm en woordgebruik. Daar komt bij dat het mij aan literair talent en tijd ontbreekt. Ik bezit niet het vermogen om een lang verhaal in gepolijste stijl te schrijven, voor mij is dat eerder een last. En voor de lezer is het aangenaam wanneer hij met korte formuleringen te maken heeft die rijk zijn aan betekenis. Bij dit alles is bovendien de geloofwaardigheid van zijn verdiensten niet in het geding.</p>	<p>naar de weg van de gerechtigheid konden terugkeren. Over het leven van die zojuist genoemde Vaders kunnen boeken die in de heilige Kerk van God over hun grootse daden geschreven zijn, de belangstellende vrome lezer informatie geven.</p>	<p>omringde zich met sterke verdedigingswerken. Hij wapende zich met de wondtekens van het heilbren-gend Kruis en aarzelde niet de strijd aan te binden met alle mogelijke grofheid van bespottelijke dwalingen. Enmaal volwassen geworden concentreerde hij zich steeds meer op zijn eigenlijke taak: bij zich zelf dacht hij erover na hoe hij op de feestdagen een aandeel zou kunnen krijgen in het voorlezen van de lecties uit het Evangelie.</p>
<p>3. Als jongeman groeide de heilige Wiro van dag tot dag niet alleen in leeftijd maar ook in heiligheid. Naarmate zijn jaren vorderden doorliep hij de graden van de heilige wijdingen. Hij bloeide voor God als een palmboom en breidde zijn takken uit als een ceder in het huis van de Heer (vgl. Psalm 91,13). Zo werd hij geliefd bij God en de mensen. Nu kon hij daadwerkelijk voor de ogen van allen verrichten wat hij zich als jongen al vol ijver ten doel gesteld had. Wel bleef dat voor de mensen verborgen maar niet voor Hem die de harten door-grondt. Wiro verslaptte niet in zijn werk en liet de teugels van zijn beloften niet vieren. Tegenslag kon hem niet breken, op succes liet hij zich niet voorstaan. Onvermoeibaar woonde hij de heilige nachtwakes bij en laafde hij zich aan de gebeden. Zijn vasten ging met opgewektheid gepaard. Onder alle omstandigheden bleef hij onwrikbaar aan zijn voornemens vasthouden. Een reeks van heilige vaders zag hij voor zich in zijn hart, met name de uitblinkers in verdiensten en kwaliteiten, zoals Patrick, Cuthbert en Columba, de zuilen van zijn geboorteland en de lichtgevende kandelaars uit het gebied waar hij vandaan kwam.</p>	<p>3. De heilige die de naam Plechelmus draagt, stamde uit het gebied van Scotia (Ierland), een teig van een oude adellijke familie. Al in zijn kinderjaren verlangde hij in het voetspoor van de geestelijke vaders te gaan door hen na te volgen. Hij wijdde zich aan de studie van de heilige Schrift. We kunnen niet in geschriften of woorden vatten hoe gehoorzaam hij temidden van zijn medeleerlingen aan zijn leermeesters was en hoe nederig hij zich toonde tegenover allen in zijn omgeving. Al zijn medestudenten had hij daardoor zo aan zich verplicht dat ze bijzonder op hem gesteld waren. De vlam van goddelijk vuur gloeide in hem en hij betoegelde zijn lichaam door vasten, waken en gebed. Al in zijn prille jaren stelde hij zich als ideaal wat hij later op rijpere leeftijd tot stand wist te brengen.</p>	<p>3. Lange tijd bleef hij dubben wat hij nu liever wilde: zich aan een kloosterregel onderwerpen of tot het eind van zijn leven blijven werken volgens de graad van de wijding die hij op jeugdige leeftijd in het klooster had ontvangen. Toen deed op een gegeven ogenblik in de streek waar hij woonde de mare de ronde dat bisschoppen van Christus een tocht naar verre landen wilden ondernemen om daar het evangelie te verkondigen. Het waren de heilige Wiro en Plechelmus, eveneens een heilig man, die op deze wijze de eeuwige heerlijkheid en het hemels vaderland wilden verwerven. Toen de heilige Othger dat hoorde, was hij buitengewoon verheugd in de Heer. Voortdurend speelde hem het volgende voorschrift uit het Evangelie door het hoofd: `Wie geen afstand doet van al zijn bezittingen, kan mijn leerling niet zijn' (Ev. Luc. 14,33). Toen zag hij als in een flits zijn aardse bezit als iets waardeloos. Hij verlangde naar die dienaren van God te gaan, ingewijd te worden in hun levenswijze en hen op hun verre reis te vergezellen. En zo gebeurde het ook met Gods instemming en genadige steun. Zijn verlangen naar deze vorm van volmaaktheid ging voorspoedig in</p>

<p>Dat waren de modellen waarbij hij steun zocht. Met hun heilig streven wilde hij zich meten. Weldra volgde hij hen niet meer voetje voor voetje na maar door liefde tot God gegrepen, versnelde hij zijn tred. In zijn enthousiasme wilde hij om Godswil op pad gaan naar verre landen. Door allerlei omstandigheden werd het ogenblik van vertrek telkens weer uitgesteld en de plaats waarheen hij zou gaan bleef eveneens in nevelen gehuld. Ook dit goddelijk ingrijpen deed evenwel zijn geloof niet wankelen: hij bleef de nachten vullen met psalmgebed en de dagen met het offer van zijn vasten. Door te bidden wilde hij zich verzekeren van de troostende bescherming van de heiligen en zonder ooit te versagen smeekte hij de hemel hem bij te staan: anders zou hij misschien vastlopen in de stricken van de boze machten of zouden lichamelijke verlangens zijn streven kunnen dwarsbomen.</p>		<p>vervulling. Haastig ging hij op pad om onversaagd de verdienstelijke dienaren van God te zoeken. Toen hij ze had gevonden, vertelde hij wat hem bezielde en smeekte hen hem mee te nemen. Trouwhartig stelde hij zich onder hun leiding en werd als een allerdierbaarste reisgezel aangenomen.</p>
<p>4. Niet lang daarna ging de herder van de kerk uit zijn geboortestreek heen uit het leven, zodat de mensen van pastorale zorg verstoken waren. Eenstemmig werd Wiro toen voor het herdersambt aangewezen. Volk en geestelijkheid riepen eenparig dat de hemel geen ander wenste en dat men niet iemand moest gaan zoeken bij een verwant volk. De heilige Wiro was evenwel niet uit op wereldlijke eer. Nederig als hij was, verzette hij zich krachtig en bracht naar voren dat hij geen leermeester was maar eerder verdiende leerling genoemd te worden. De inwoners van het eiland waren gewoon eerst onderling een bisschop te kiezen en dan de gekozen naar Rome te zenden om daar eigenhandig door de paus te worden gewijd. Eenmaal gewijd moest hij weer naar zijn zetel en volk terugkeren. De</p>	<p>4. Zo vorderde zijn geestelijke groei van dag tot dag en tot in zijn diepste wezen liet hij zich bedwelmen door het zoet van het geschreven woord. Ondertussen smeekte hij de Heer met alle aandrang van zijn hart dat hem inzicht in de goddelijke wijsheid zou worden geschonken. Hij waakte voor de deuren van de wijsheid (vgl. Spreuken 8,34) en sprak, naar we mogen aannemen, in zijn gebeden de woorden van een grote wijze: 'Heer, Vader en God van mijn leven, laat mij niet alleen temidden van hun kwaadwillige gedachten, laat mijn blik niet trots zijn en houd, Heer, verkeerde verlangens verre van mij. Neem begeerte van mij weg en lever mij niet over aan bruutheid en dwaasheid' (Eccli. 23,4). Zo bad de gelukzalige herhaaldelijk in zijn nachtelijke</p>	<p>4. Zo werden de drie als broeders tot een eenheid gesmeed in de naam van de allerhoogste Drieëenheid. Diep in hun hart bleven ze voortdurend naar het alijdurend leven verlangen. Dringend en met bekommernis baden ze tot God dat voor hen het woord van het Evangelie in vervulling zou gaan: 'Waar twee of drie mensen in mijn naam samen zijn, ben ik in hun midden' (Matth. 18,20). De heilige Othger had een uitzonderlijk degelijk karakter en kon het in alle opzichten met die twee dienaren van God uitstekend vinden. Hij reisde met hen mee naar de kust en samen gingen ze aan boord van een schip. Hun overtocht verliep voorspoedig, ze zeilden voor de wind over een kalme zee totdat het hun gegeven was het land te betreden waarnaar ze hadden uitgezien, het doel van hun vrome</p>

<p>gelovigen waren niet gediend van Wiro's langdurig verzet. De mensen die hem tegen zijn zin gekozen hadden, dwongen hem met de keuze in te stemmen. Het was voor hem wel een voordeel dat hij nu de kans had gekregen om weg te trekken uit zijn vaderland en een vrome pelgrimsreis te ondernemen. Hij wilde eigenlijk niets liever en zo bezweek hij voor de aandring en wens van het volk. Overigens had hij diep in zijn hart voor Gods ogen heel andere bedoelingen en hij zou in zijn verwachtingen niet teleurgesteld worden. Om kort te gaan: hij ging haastig op reis naar Rome, niet omdat hij uit was op het verwerven van aanzien bij de mensen maar omdat hij naar een verre reis verlangde. Daarnaast had hij al zolang uitgezien. Bisschop Plechelmus sloot zich als reisgenoot met soortgelijke bedoelingen bij hem aan. Ongeveer even oud als Wiro, werd hij om zijn kwaliteiten geacht en in verdiensten deed hij niet voor zijn gezelschap onder. In alles waren ze eensgezind. Toen de gelukzalige Wiro zo samen met hem door het gebied van de Engelen trok, voegde de leviet Othger zich door goddelijke beschikking bij hen. Voor deze diaken stond al het aardse ver beneden de zoete geur van het hemelse en gaarne liet hij zich door de heilige Wiro leiden. Vol vrouwen betrad hij het pad van de deugd dat deze hem had gewezen.</p> <p>5. Terwijl Christus hun voorging vervolgden ze de reis naar Rome, hun einddoel. Vurige kussen drukten ze op de graven van de apostelen Petrus en Paulus, tranen vloeiden op de marmeren vloer. Biddend en smekend gingen ze langs de altaren. Ze zonden hun gebeden op naar de hemel en bezochten</p>	<p>gebeden en door Gods genade werd hij zo door hemelse dauw besproeid dat velen genade ontvingen door het zien van zijn voorbeeldige nooit aflatende godsdienstzin. Want hij wijdde zich aan streng vasten, hield het naleven van Gods geboden scherp in het oog en las van dag tot dag in de teksten van het Oude en Nieuwe Testament.</p> <p>5. Na verloop van tijd verkreeg de gelukzalige van godswegen de gunst dat hem de priesterlijke waardigheid verleend werd zodat hij zich door een kerkelijke bediening gesteund wist. Standvastig evenwel bleef de man Gods dezelfde als vroeger, nederig in zijn optreden, vriendelijk in de omgang,</p>	<p>pelgrimage.</p> <p>Ook daar genoot Othger weldra bekendheid. Hij leerde van de voorbeeldige levenswijze van zijn gezellen. Arm in de ogen van de wereld was hij rijk voor God. Hij hield het oog gericht op het ideaal van een heilig leven. De heilige leviet (= diaken) van Christus beijverde zich zozeer om God te dienen dat hij in niets scheen onder te doen voor zijn leermeesters. Evenals aan hen was eerezucht tijdens het verblijf in deze wereld hem vreemd. Voor de ogen van allen gedroeg hij zich zo dat iedereen kon zien hoe standvastig hij zijn doelstellingen verwezenlijkte. Het enige waarnaar hij streefde was zo te handelen dat hij hemelse roem zou verwerven. Zorgvuldig distantieerde hij zich van de verzinself van wereldse verhalen. Steeds weer nam hij de woorden in de mond: 'U bent mijn helper, psalmen zal ik zingen voor u, want God, mijn God, zorgt voor mij. Hij ontfermt zich over mij' (Psalm 58,18). Samen met zijn gezellen streefde hij naar volmaaktheid in menige deugd, zong hij hymnen en psalmen en nam hij ijverig deel aan nachtwaken en gebeden. Getrouw deed hij waartoe de goddelijke majesteit hem drong, hij had hart voor anderen zoals de christelijke naastenliefde verlangt. Allen konden zien hoe rustig hij bleef onder de tegenslagen die deze ongedurige wereld met zich meebrengt. Weet wel: geduld is de moeder van alle deugden.</p> <p>5. Enige tijd later bezocht hij samen met de beide bisschoppen van God koning Pippijn, een doortastend man, die bij God geliefd was en gezien bij heel het volk. Ze vroegen de koning hun genadig tegemoet te treden en vertelden hem waarom ze naar het buitenland vertrokken waren. Hij ontving hen</p>
--	--	--

<p>steeds weer de graven van de heiligen. De verzuchtingen en smeekbeden van de dienaren van Christus werden gehoord, geen ogenblik liet de verhooring op zich wachten. Wat ze maar vroegen werd hun van Godswege niet geweigerd, zowel het te willen als te kunnen volbrengen. Niemand minder dan Petrus, de hemelse sleuteldrager, opende de hemel voor hun verzuchtingen.</p> <p>Dat alles kwam de apostolische Vader ter ore. Hij liet de gelukzalige Wiro bij zich roepen. Deze haastte zich onmiddellijk, samen met zijn standvastige gezellen, naar hem toe. Toen Wiro bij de paus was verschenen, keek deze hem aan en begreep wat hem innerlijk bewoog. Hij haastte zich hem te omhelzen en begroette hem zielsverheugd met een heilige kus, niet zonder tranen want een opwelling van diepe genegenheid ontroerde hem. Daarna volgde een kort gesprek waarbij de paus het eerst het woord nam. Hij informeerde achtereenvolgens naar Wiro's naam, het land waar hij vandaan kwam en wat zijn plannen waren. De heilige die onwaarheid verfoeide en zich altijd strikt aan de waarheid hield, gaf eerst een korte uiteenzetting over het doel van zijn reis. Daarna legde hij voor zijne heiligheid volledig bloot wat zijn eigenlijke verlangens waren. Hij wierp zich aan zijn voeten en smeekte om goedkeuring. De apostolische Vader liet zich evenwel niet verbidden door zijn beden maar wilde liever Gods volk ter wille zijn en de keuze van de gelovigen inwilligen, al was dit tegen Wiro's zin. Ondanks diens aanhoudend verzet verthief de paus hem toch tot de bisschoppelijke rang. Dat eervolle ambt verleende hij ook aan zijn reisgezel Plechelmus. Door een broederlijke omhelzing verbond hij hen beiden met</p>	<p>sereen van blik, vurig in zijn zorg voor de armen, royaal in het geven van aalmoezen, ijverig lezer van de heilige boeken, kortom hij bezat alle mogelijke deugden. Op het gebied van de kuisheid was hij een dapper strijder en hij liet het licht van de waarheid uit zijn daden blijken. Op hem was ook dit Schriftwoord van toepassing: 'Het licht van de waarheid was in zijn mond', en: 'De lippen van een priester zullen de kennis bewaken' (Malachias 2,6-7). Achter deze sterke omwalling had de sterke atleet van Christus zich manmoedig verschanst. Hij streed tegen alle hinderlagen van de boze vijand en wist, onder de schutse van Gods barmhartigheid, op alle fronten te zegevieren. Want wat hij de mensen door zijn woord geleerd had, smuikte hij op door het voorbeeld van zijn levensstijl.</p>	<p>welwillend. Lange tijd bleven ze aan het hof en ze werden er meer geëerd dan de anderen. Geruime tijd later verordende de koning dat ze zich naar een plaats zouden begeven die de Petersberg heette. Daar zouden ze zich meer ongehinderd aan de dienst van God kunnen wijden en het kwaad van deze wereld helemaal ontvluchten. Othger, de gelukzalige leviet van Christus, wilde steeds weer, dag en nacht, weten wat de anderen deden om inzicht te krijgen in Gods mysteriën. Ook lette hij er nauwgezet op hoe ze uit liefde tot Christus de mensen door verkondiging, vermaningen, onderricht en het geven van aalmoezen ten dienste wilden staan. En hij herinnerde zich de aansporing van de psalmist David: 'Wees heilig samen met de heilige en rechtshapen samen met wie rechtshapen is' (Psalm 17,26). Dat waren woorden die zijn gedachten bleven beheersen. In die mate spoorde zijn levenswijze met die van zijn meesters dat allen van mening waren dat zijn verdiensten die van de beide anderen evenaarden.</p>
--	--	---

<p>de band van de hemelse liefde. Hij begreep de hen met relikwieën van heiligen, vereerde hen met geschenken en zond hen naar hun vaderland terug. Dringend vermaande en bezwoer hij Wiro zich niet, alvorens naar zijn woonplaats terug te keren, ergens onderweg als vreemdeling om Godswil te vestigen.</p> <p>6. De heilige gaf aan dat bevel gehoor. Tijdens zijn thuisreis die hem over de bergketens van de Alpen en de golven van de stormachtige zee voerde, overkwam hem geen enkel onheil. Zijn behouden terugkeer was voor velen een reden tot vreugde. Het volk ontving hem met applaus, de geestelijkheid juichte, mannen en vrouwen, jong en oud, prezen hem de hemel in. Eenstemmig stemden allen in met zijn installatie als bisschop.</p> <p>Toen hij eenmaal zijn zetel had ingenomen, werd hij algemeen bekend door zijn goede werken. In zijn levenswijze en voorbeeldig gedrag stak hij boven allen uit. Zijn manier van leven was in overeenstemming met wat hij de mensen leerde, energie strooide hij het levenwekkend zaad onder de gelovigen uit.</p> <p>Toch gaf hij zijn oorspronkelijk plan niet op, nog altijd was hij bezeten van het verlangen om zijn vaderland te verlaten en om Godswil in den vreemde te gaan wonen (de mensen merkten dat niet maar voor God bleef het niet verborgen).</p> <p>De genade van Christus naar wiens liefde Wiro's vurig verlangen uitging, stelde het ogenblik waarop zich hem een gelegenheid zou aanbieden om weg te gaan, niet langer uit. Wiro nodigde toen ook zijn trouwe gezellen uit: Plechelmus die evenals hij het bisschopsambt bekleedde en nu eveneens zijn levenswens vervuld zag, en Othger, een diaken van</p>	<p>6. Toen gebeurde het dat de bisschop van de heilige Kerk van God, onder wiens leiding deze dienaar van God in het legerkamp van Christus verbleef, de weg van alle vlees ging en van de Heer zijn rijke beloning ontving. In groten getale kwamen zowel de geestelijken als het kerkvolk samen om over de verkiezing van een nieuwe bisschop te beraadslagen. Daar verklaarden allen eenstemmig dat de heilige dienaar van God Plechelmus hiervoor de aangewezen persoon was.</p> <p>Toen de heilige begreep wat het volk wenste, gaf hij gehoor aan hun verlangen, alhoewel niet zonder aarzelen. Ze voegden aan hem nog een ander toe die in voorbeeldige levenswandel niet voor hem onderdeed – Wiro was zijn naam – en zonden beiden naar de apostelgraven in Rome om door de toenmalige hoogste opvolger van de apostelen officieel gewijd en in hun ambt bevestigd te worden. Er staat immers geschreven: ‘Hoe zullen ze preken, als ze niet gezond worden?’ (Rom. 10, 15). Het was evenwel niet de bedoeling dat ze binnen één bisdom het volk zouden onderrichten.</p>	<p>6. Voor Othger naderde de tijd dat hij de schuld van alle vlees moest voldoen en door de genade van Christus de schitterende beloningen van de hemelse vergelding zou ontvangen. Hij werd ziek, de materie van zijn lichaam begon uiteen te vallen, hij voelde hoe al zijn ledematen krachteloos werden. Van de andere kant deed het hem goed te merken dat de heilige Geest hem sterkte en hoopte hij vertroosting te vinden in het eeuwig leven, de verkwikking die hem te wachten stond. Opgetogen maakte de dienaar van God aan de aanwezigheid kenbaar dat hij nu weldra zou worden opgeroepen om dit leven te verlaten. Allen namen deze wenk serieus, het gangbare ritueel vond plaats en voor de laatste maal ontving Othger de heilige communie. Met de woorden: ‘In uw handen, Heer, beveel ik mijn geest (Ev. Luc. 23,46), beval hij zich aan bij de Heer. Daarna nam hij afscheid van zijn medebroeders en vredig ging hij over naar Christus. In de eeuwige rust zal hij leven zonder einde samen met de zielen van de heiligen.</p> <p>Een niet geringe menigte, zowel geestelijken als leken, stroomde samen naar de uitvaartsdienst van de gelukzalige Othger. Allen waren diepbedroefd. Ze droegen zijn lichaam de kerk binnen die boven op de Petrusberg lag. Daar begroeven ze hem met het verschuldigde eerbetoon onder het zingen van hymnen en psalmen. Tot op de huidige dag worden</p>
--	---	---

onbesproken gedrag. Zo begon hij - met Christus als gids - aan de reis die hij als jongen al gepland had. Geen enkele indruk maakten op hem het soebatten van zijn familie, de weldadige genietingen die de rijkdom te bieden heeft of de vluchtige en onberekenbare populariteit bij de mensen. Hij doorkruiste menige landstreek alvorens de Gallische Zee (Het Kanaal) te bereiken. Zijn overtocht over deze zeeëngte die om zijn stormen berucht was, verliep voorspoedig en welgemoed ging hij aan de overzijde aan land.

Toen hij eenmaal de gevaarlijke zee achter zich gelaten en de haven bereikt had, dankte hij God dat hij nu ontkomen was aan de schipbreuk die door al het wereldse veroorzaakt wordt. Zo vergeleek hij de stormen op zee met de schipbreuk die de ziel kan ondergaan en de vaste grond van het strand met de rust en kalme van de eeuwigheid. Nu stond hij op de drempel van zijn vrijwillig gekozen ballingschap en maakte hij zich op voor de reis over land.

Waarheen hij moest gaan wist hij nog niet maar hij was vervuld van Godsvertrouwen.

Het zou Wiro niet aan de hulp en leiding ontbreken van Hem die ieder die op Hem vertrouwt niet in de steek laat, waar hij ook mag zijn. Niet uitbundiger jubelt een balling wanneer hij vermoeid thuisgekomen van een lange reis, geniet van de omhelzingen van zijn verwanten waarnaar hij zolang heeft uitgezien dan de heilige Wiro jubelde omdat hij zich eindelijk ontworsteld had aan de vleiende woorden die hij altijd om zich heen hoorde. Hij was juist blij dat hij het harde en onzekere leven tegemoet kon zien van iemand die alle banden met zijn vaderland had doorsneden. Liever wilde hij te midden van vreemden als een arm en eenvoudige

zijn stoffelijke resten daar door de gelovigen in de omgeving met grote eerbied vereerd. Ook gebeuren er door de verdiensten van de belijder de heilige Othger tal van wonderen en tekenen. Het is onze Heer Jezus Christus die ons deze gunsten schenkt, Hij die met de Vader en de heilige Geest leeft en verheerlijkt wordt, God voor eeuwig en altijd.

<p>man beschouwd worden dan in eigen kring tot de rijken en aanzienlijken te worden gerekend.</p> <p>7. Hij trok verder en koos de juiste weg: naar Frankenland. En toen Pippijn, de hertog van de Franken hoorde - want het gerucht ging rond als een lopend vuurtje - dat mannen met zulke kwaliteiten, die door hun heiligheid heel hun vaderland luister bijgezet hadden, zich binnen de grenzen van zijn rijk wilden vestigen, was hij zielsgelukkig. In allerijl ontbood hij hen en ontving hen met veel eegards. Na de reden van hun reis te hebben vernomen bood hij de gelukzalige Wiro een eervolle plaats onder zijn gevolg aan, zodat hij bij allen gerespecteerd werd. Hij stelde zich samen met zijn hofhouding onder de hoede van de heilige en verkoos hem met hoge achting als zijn geestelijk leidsman. Bovendien schonk de hertog hem een plek om er verder te kunnen verblijven, ver van alle werelds gewoel. Daar zou hij ongestoord samen met de zijnen hemelse vruchten kunnen vergaren. In de volksmond heette die plaats de Petersberg. Er bevond zich daar een kapel die ter ere van Maria, de moeder van God en altijd maagd, was gebouwd en gewijd. Verder was daar ook een mooi en kunstzinnig gebouwd stenen klooster dat tot de huidige dag bestaat.</p> <p>Zo kreeg de heilige een plek zoals hij zich die altijd gewenst had. Hij nam er zijn intrek en met zijn gezellen leidde hij er een leven dat voor velen model stond. Metterdaad kon hij nu gaan leven zoals hij vanaf zijn vroege jeugd gewild had. Hij had geen oog voor genoegens en luisterde niet naar onnutte praat. Lichtzinnig gedoe had zijn belangstelling niet, maar hij hield zich altijd in het gareel met de</p>	<p>7. We meenden niet onvermeld te moeten laten dat beide gelukzalige mannen op hun Romereis tal van tegenslagen te verduren kregen maar alles gelaten doorstonden. Zat het tegen, dan gaven ze niet op, ging alles naar wens, dan lieten ze zich daar niet op voorstaan. Toen ze eindelijk het doel van hun tocht bereikt hadden, gingen ze langs de heilige plaatsen. Ze stortten menig gebed en offerden zichzelf als een brandoffer voor de Heer, volgens het woord van David, de heiligste onder de profeten: 'Een vermorzeld hart is een offer voor God' (Psalms 50, 19).</p>
---	---

<p>ketenen van een correcte en betamelijke levenswijze.</p> <p>Christus was in Wiro's hart en mond. Christus gold allereerst zijn liefde. Aan Hem offerde hij zich iedere dag weer op het altaar van zijn hart door volhardend te waken, onafgebroken te bidden en regelmatig te vasten. Was hij arm aan bezit, rijk was hij aan verdiensten. Energiëek bestreed hij de tekortkomingen maar hij was licht geneigd tot vergeving. Sober voor zichzelf, was hij voor iedereen vrijgevig. In dit alles manifesteerde zich overvloedig zijn grote nederigheid en naastenliefde. Dat zal niemand betwijfelen.</p> <p>Door zijn onderricht en voorbeeld bracht hij de mensen op een hoger plan. Menige uitzonderlijke deugd sierde hem. Hij gunde zichzelf niet aan het aardse maar hunkerde met heel zijn wezen naar het hemelse. De hoofdtooi van het heilig Kruis droeg hij als een pantser. Daarmee kon hij de aanvallen van het steeds weer voor onrust zorgende lot onbevreesd afweren. De trucs van de Oude Vrijand, de duivel, wist hij te ontmaskeren en zonder te verslappen wees hij door verdienstelijk en voorbeeldig te leven de door hem geleide gelovigen en zijn medebroeders het pad dat naar het leven leidt. Hij zag er niet tegenop om ieder die onder de ziektes van de zonde gebukt ging als een arts te behandelen. Schade die een ander leed deed hem meer verdriet dan misère die hemzelf overkwam.</p>		
<p>8. Zo hoog werd hij door de hertog van de Franken geacht dat deze hem vanwege zijn bijzondere heiligheid te midden van zijn eigen mensen onderscheidde als zijn geestelijke leidzman en beschermer. De hertog was gewoon zijn menselijke</p>	<p>8.De oppetherder begreep dat hij met heilige mannen te doen had van strikte godsvrucht en vervuld van wijsheid. Daarom hield hij ze gastvrij enige tijd bij zich voordat hij, toen de tijd daarvoor gekomen was, ze in de kerk van de apostelvorst</p>	

<p>zwakheden en tekortkomingen voor Wiro bloot te leggen. Ook achtte hij het niet beneden zijn waardigheid barrevoets naar hem toe te gaan om te biechten en zijn vermaningen onmiddellijk op te volgen.</p> <p>Verder werd Wiro herhaaldelijk ontboden om de beraadslagingen van de 'raad van oudsten' bij te wonen want hij wist goede raad te geven en deze voortreffelijk te formuleren. Hij kende ook geen aanzien van personen maar wilde steeds de waarheid naar boven halen. Verontwaardiging deed hem nooit zijn voorhoofd rimpelen al was er reden toe. Liever wilde hij alleen aan God behagen dan slaafs met vleiende woorden mee te gaan.</p> <p>Dit alles en nog heldhaftiger daden stelde de heilige Wiro tijdens zijn aardse leven. Zonder zijn strenge leefregel aan te passen werd hij hoogbejaard. Nog hoger was hij geklommen op de ladder van de deugden. Hij torstte een grote last van jaren maar droeg een nog groter gewicht aan verdiensten met zich mee. Dat hij zolang in den vreemde gewoond had speet hem niet, want juist daardoor zou de weg naar het ware vaderland voor hem geëffend worden. Hij schaamde zich niet voor de inspanningen die hij zich getroost had; daarna zou hij immers genieten van de eeuwige rust. Hij mocht dan oud en moe geworden zijn, innerlijk had hij aan kracht gewonnen. De finish waarnaar al zolang zijn hoop en verlangens uitgingen, kwam in zicht. Aan alle verdriet zou een einde komen en de vreugde over de beloning was nabij.</p> <p>9. Het ogenblik van mededogen waarop de Heer zijn soldaat die zijn dienst had volbracht, zou gaan belonen zoals Hij had beschikt, was immers</p>	<p>Petrus tot het hoge ambt van bisschop verhef. Daarna bedeede hij hen royaal met relikwieën en gaf hun ook andere geschenken mee. In dit alles lijkt bij hen in vervulling te zijn gegaan wat de Heer in het Oude Testament tot de priester Heli spreekt: 'Hen die Mij verheerlijken zal Ik luisterrijk verheffen' (vgl. 1 Sam. 2,30).</p> <p>Vervolgens zond de paus de gelukzalige dienaren van God met blijken van hoge achting terug met de opdracht het evangelie te verkondigen. Zij reisden huiswaarts, namen hun bisschopszetel in en strooiden de korrels van Gods woord in rijke overvloed in de akkers van vele harten. Vreugde heerste onder het volk, alle mensen waren opgetogen dat ze besproeid werden door de verkondiging van zulke voortreffelijke mannen, dat ze door hemelse regenbuien gelaafd werden.</p> <p>9. Maar toen Plehelmus, de gelukzalige strijder van de Heer, bemerkte dat hij zo bij het volk in de gunst stond, was hij zorgvuldig op zijn hoede dat</p>	
--	--	--

<p>aangebrosken. Opgeroepen vanuit de hemel zou hij het paleis van het eeuwigdurend geluk binnengaan, niet om te sterven maar om een andere, betere gedaante aan te nemen. Kostbaar is immers in de ogen van de Heer de dood van zijn heiligen (Psalm 115,15).</p> <p>Een lichte koorts overviel hem, het heengaan uit het lichaam vloiede over in het begin van hemels leven. Zijn gelukkige ziel gaf hij aan de hemel terug om door de handen van de engelen naar Abrahams schoot te worden gedragen.</p> <p>Een grote menigte geestelijken kwam in tranen en zuchten naar de begrafenis van de heilige.</p> <p>Aangedaan treurde het toegestroomde volk over het heengaan van hun vader. Door de engelen, de burgers van de hemel, werd hij onder jubelzang en lofrijks meegevoerd naar omhoog om in de koren van de hemelingen opgenomen te worden. Zijn heilig lichaam werd binnen de muren van de Mariakapel door Gods gelovigen onder het zingen van hymnen en psalmen waardig begraven. De mensen twijfelden er niet aan dat er een menigte engelen rondom het graf aanwezig was, want allen bespeurden een wonderbaarlijke welriekende geur die van elders kwam.</p> <p>Wiro's feestelijke nagedachtenis vieren we op de achtste mei. In de loop van de tijd werd ons de gunst van menige genezing geschonken. Ook op de dag van vandaag gaat niemand ongetroost heen die Wiro's relieken waardig eert, om Gods genade smeekt en om vergeving van zijn zonden bidt. Dat danken wij aan onze Heer Jezus Christus die heerst in heerlijkheid samen met God de Vader en de Heilige Geest, in eeuwigheid. Amen.</p>	<p>hij niet in de valkuil van menselijke eierzucht zou terecht komen. Al in de leerschool van zijn prille jeugd immers ontweek hij de praal van de wereld, de verlokkingen van het dartele vrees, het geruzie op straat, de genietingen van deze wereld, schandelijk winstbejag en natuurlijk de trots, de wortel van alle kwaad (vgl. 1 Timoth.6,10). Tot aan het einde van zijn leven spande hij zich er voor in zich achter dergelijke verdedigingswallen te verschansen: zo werd hij minder gehinderd in zijn streven de vruchten van onverwelkbare glorie bij de scharen van de heiligen te ontvangen.</p> <p>Daarvandaan dat hij op zijn hoede was dat hem zoiets niet zou overkomen. Toen de heilige zag dat binnen de grenzen van zijn land de afgodendienst uitgeroeid was en het geloof van de rechtgelovigen tot bloei kwam, wilde hij zich inzetten voor het zielenheil van anderen. Zorgvuldig overwoog hij diep in zijn hart wat de Heer aan de heilige aartsvader Abraham beloofd had: 'Verlaat uw land en uw familie' (Genesis 12,1). De heilige verkondiger van God wilde dus dit nadrukkelijke woord van de Heer in praktijk brengen: liever wilde hij omwille van de liefde Gods de moeite van een verblijf in den vreemde trotseren, dan in zijn eigen land bij de mensen hoog in de gunst staan.</p>
--	---

	<p>10. Daar moest alles voor wijken. Hij verliet zijn land en zijn verwanten en begaf zich naar Pepijn, de koning van de Franken, een energiek man die meer dan wie ook de heiligen hartelijk ontving. Plechelmus had één gezelschap, een man van buitengewone kwaliteiten, Othger genaamd. Pepijn was blij met zijn komst, die hem veel genoegen deed. Toen de koning begreep met wat voor heilig man hij te doen had, voerde hij regelmatig gesprekken met hem over geestelijke onderwerpen. Vervolgens stuurde hij hem vanwege zijn standvastige verkondiging uit over heel zijn uitgestrekte rijk. Hij moest de mensen die verstrikt waren in dwaling en die offers brachten volgens hun vnzige riten, door zijn prediking het licht van het christendom tonen en in het gewijde doopwater schoonwassen. Want al waren er in die tijd al christenen, toch was menigeen van hen nog een willige prooi van zinloos bijgeloof. Toen hij die opdracht van de koning vernam, dankte Plechelmus Christus de Heer: nu was hem door de koning opgedragen waarom hij vanuit zijn land naar hem toe gekomen was. Het duurde niet lang of hij wist, begeleid door de goddelijke genade, het hem opgedragen werk krachtig ter hand te nemen, de doornstruiken van de gevaarlijke dwaling uit te rukken, het volk te onderrichten en te dopen. Zo had zijn werk goede resultaten. Met toestemming van de koning bouwde hij op tal van plaatsen kerken voor de Heer. Het leek ons passend in dit geschrift ook te vermelden dat overal waar de heilige man Gods een kerk aan Christus gewijd had, tot op de dag van vandaag de dag van de kerkwijding de heilige Plechelmus als</p>

patroon herdacht wordt en er met de hulp van de goddelijke genade menig wonder plaatsvindt.

11. Toen eindelijk de dienaar van God gebukt ging onder de last van de jaren, schonk koning Pepijn hem een plek binnen zijn rijksgedebied om te gaan wonen. De bewoners noemen die de Petrusberg. Ook daar roeide hij het kwaad van de oude dwaling uit. Zo liet God Zijn dienaar werken tot hij honderdvoudige vrucht oogstte (vgl. Matth. 13,8). En de Frankenkoning Pepijn, een man hoogverheven boven allen, had zo'n respect voor hem dat hij jaarlijks als de vastentijd begon, zijn paleis verliet en barrevoets, ontdaan van zijn koninklijke purper zich naar de plek haastte waar de heilige vertoefde. Dan overlegde hij met Plechelmus hoe hij het schip van staat naar Gods wil verder zou kunnen stimuleren. Daar biechte hij ook zijn zonden bij deze grote bisschop, liet zich een penitentie opleggen en beweeende zijn menselijke tekortkomingen. Die heilige bisschop maakte alle dagen van zijn leven vorderingen in zijn perfecte levensstijl en genoot daardoor de gunst van God en heel het volk.

12. Geen ogenblik ging voorbij zonder dat Plechelmus wenste dat zowel hijzelf als de anderen zouden beantwoorden aan de door God vastgestelde gedragsregels. Op zekere dag evenwel eisten de scharen van de hemelingen die man weer op, die zo'n hoge graad van heiligheid bereikt had en zo hoog was geklommen op de ladder van de volmaaktheid. Dan zou hij in hun gezelschap onderscheiden worden met een beloning die nooit verwelkt. Gebukt onder de last

<p><i>Leven van Wiro: 3100 woorden</i></p>	<p>van vele jaren verhuisde de heilige op de vijftiende juli uit dit oord van ballingschap om Christus voro altijd te aanschouwen in het eeuwige vaderland. Met alle eer werd hij begraven in de aan de heilige Maagd Maria gewijde kerk die boven op die heuvel gebouwd is. Ook monniken stroomden samen om de gelukzalige man de laatste eer te bewijzen.</p> <p>13.Hoe groot de verdiensten van de bisschop van Christus waren, maakte de goddelijke liefde ons met wondertekenen duidelijk. Bij zijn graf krijgen blinden immers het licht van hun ogen terug, worden demonen verjaagd en de ledematen van menige zieke genezen. Laten wij dan, die nog zuchten onder de zware lasten van het lichaam, zijn voorbeeld navolgen en op waardige wijze zijn stoffelijke resten vereren in de hoop dat we door zijn verdiensten waardig gekeurd worden eens te bezitten wat hijzelf waardig gekeurd werd te bezitten in het lieflijke paradijs, door Jezus Christus onze Heer. Amen.</p> <p><i>Leven van Plechelmus: 2300 woorden</i></p>	<p><i>Leven van Othger: 1700 woorden</i></p>
--	--	--